

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko A. Spółce z o.o. w B.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 marca 2016 r., sygn. akt III APa (...) Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa S. K.

przeciwko A. Sp. z o.o. w B. o odszkodowanie, zadośćuczynienie i rentę – częściowo uwzględnił apelację powoda i zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w B. z 16 października 2015 r., sygn. akt V P (...), przyznając na rzecz powoda odsetki od zasądzonej kwoty odszkodowania, w pozostałym zakresie apelację powoda oddalił. Sąd Apelacyjny oddalił również w całości apelację pozwanego.

Sąd drugiej instancji przyznał rację stronie powodowej, że Sąd Okręgowy popełnił błąd nie zasądzając na rzecz powoda odsetek za zwłokę w wypłacie zasądanego na jego rzecz odszkodowania. W pozostałym jednak zakresie Sąd odwoławczy podzielił argumentację Sądu pierwszej instancji i nie uznał zarzutów

apelacji za zasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie było potrzeby przeprowadzania kolejnych dowodów, o których przeprowadzenie wniósł powód, bowiem okoliczności, na jakie zostały one powołane zostały już dostatecznie wyjaśnione za pomocą zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd drugiej instancji podzielił ocenę Sądu Okręgowego, zgodnie z którą powodowi nie należało się zasądzenie zadośćuczynienia, bowiem wiek powoda, jego wykształcenie, jak również rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, w tym przebyte leczenie operacyjne, ambulatoryjne i sanatoryjne, stopień zaawansowania aktualnie występujących schorzeń, jak również rodzaj uszczerbku, jakiego powód doznał na skutek wypadku, dają podstawę do uznania, że przyznana dotąd kwota jednorazowego odszkodowania jest adekwatna do rozmiaru cierpień i krzywd powoda i w pełni rekompensuje kwotę zadośćuczynienia. Również roszczenie o zasądzenie renty nie okazało się zasadne, bowiem nie zostały spełnione przesłanki jej przyznania.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną powód w części oddalającej jego apelację ponad uwzględnione roszczenie o zasądzenie odsetek. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące sposobu uwzględniania przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego przyznanego pracownikowi od pracodawcy z tytułu wypadku przy pracy jako świadczenia uzupełniającego, jednorazowego odszkodowania uzyskanego przez pracownika z ubezpieczenia społecznego. Ponadto skarżący wskazał, że skarga jest również oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego

Pozwany nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do

merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać

rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Skarżący nie wykazał, aby w sprawie rzeczywiście istniało istotne zagadnienie prawne, mające wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Problem przedstawiony przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ma jedynie charakter pozorny i pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Należy wziąć pod uwagę, że Sąd Apelacyjny wcale nie pomniejszył mechanicznie kwoty zadośćuczynienia o kwotę wypłaconego już powodowi jednorazowego odszkodowania. Sądy obu instancji, biorąc pod uwagę wiek powoda, jego wykształcenie, jak również rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, w tym przebyte leczenie operacyjne, ambulatoryjne i sanatoryjne, stopień zaawansowania aktualnie występujących schorzeń, jak również rodzaj uszczerbku, jakiego powód doznał na skutek wypadku, doszły do wniosku, że obrażenia powoda i cierpienia spowodowane wypadkiem nie są na tyle poważne, aby uzasadniały zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia przewyższającego kwotę już wypłaconego odszkodowania. Taki sposób działania sądów i dokonywania przez nie oceny zasadności roszczenia powoda w przedmiocie zasądzenia zadośćuczynienia ma swoje oparcie w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym uwzględniania kwoty wypłaconego

odszkodowania przy rozpatrywaniu roszczeń o zadośćuczynienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2005 r., I PK 253/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 73; wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 2003 r., I CK 410/02, LEX nr 82269).

W sprawie nie występuje zatem zagadnienie prawne, które wymagałoby dalszej interwencji Sądu Najwyższego.

Jeżeli zaś chodzi o drugą z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania to, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie wykazał również, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w części dotyczącej tej przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania stanowi w istocie jedynie polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, które zostało należycie wyjaśnione i uargumentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n